

Sygn. akt VIII Gz 61/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sylwia Durczak-Żochowska

Sędziowie: Artur Fornal

Marcin Winczewski

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika B. P., prowadzącego działalność gospodarczą w formie gospodarstwa rolnego pod nazwą Gospodarstwo Rolne (...) (NIP (...), REGON (...))

o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z występowaniem (...)19

na skutek zażalenia wierzyciela Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19 listopada 2021r., sygn. akt XV GRz 13/21

postanawia:

oddalić zażalenie.

Artur Fornal Sylwia Durczak-Żochowska Marcin Winczewski

Sygn. akt VIII Gz 61/22

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 maja 2021 r. nadzorca układu zawiadomił Sąd o dokonaniu w dniu 12 maja 2021 r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym obwieszczenia o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu wobec B. P. prowadzącego działalność gospodarczą w formie gospodarstwa rolnego pod nazwą Gospodarstwo Rolne (...) w oparciu o art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19. Dzień układowy został wyznaczony na 4 maja 2021 r. W dniu 13 września 2021 r. został złożony wniosek o zatwierdzenie układu zawartego z wierzycielami w trybie wskazanej ustawy.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19 listopada 2021 r., sygn.. akt XV GRz 13/21, zatwierdzono układ przyjęty przez wierzycieli dłużnika B. P., prowadzącego działalność gospodarczą w formie gospodarstwa rolnego pod nazwą Gospodarstwo Rolne (...), adres: (...), (...)-(...) J. (Numer NIP (...), REGON (...)) o następującej treści:

Wierzyciele dłużnika, którym przysługują wierzytelności objęte układem, podzieleni zostaną na następujące grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Kryterium wyróżniającym kategorie interesu jest wysokość przysługującej wierzytelności:

Grupa pierwsza – wierzyciele, których wierzytelności nie przekraczają kwoty 10 000,00 zł za wyjątkiem wierzycieli wymienionych w grupie 4;

Grupa druga – wierzyciele, których wierzytelności przekraczają kwotę 10 000,00 zł i nie przekraczają kwoty 50 000,00 zł, za wyjątkiem wierzycieli wymienionych w grupie 4;

Grupa trzecia – wierzyciele, których wierzytelności przekraczają kwotę 50 000,00 zł, za wyjątkiem wierzycieli wymienionych w grupie 4;

Grupa czwarta – wierzyciele zabezpieczeni hipoteką wpisaną w dziale IV, zastawem rejestrowym, przewłaszczeniem na zabezpieczenie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Propozycje układowe zakładają:

Grupa I

1. Zaspokojenie wierzytelności głównej w 90 % (dziewięćdziesięciu procent).
2. Dłużnik spłaci wszystkie należności do końca 2026 r. w taki sposób, że co kwartał będzie przeznaczać kwotę 12 579,85 zł na solidarną spłatę wszystkich zobowiązań zaczynając od 01.01.2022 r., a kolejne raty płatne będą co kwartał do końca kolejno następujących kwartałach;
3. Co roku – dłużnik będzie płacił dodatkowo ratę balonową w wysokości:

2021 r. – 0,00 zł, 2022 r. – 50 319,40 zł, 2023 r. – 50 319,40 zł;

2024 r. – 50 319,40 zł, 2025 r. – 50 319,40 zł, 2026 r. – 50 319,48 zł, która przeznaczoną będzie na szybszą spłatę wierzycieli danej grupy aż do wyczerpania zobowiązania, w kolejności grup: I, II, III, IV. Oznacza to, że dłużnicy grupy 1 zostaną zaspokojeni zgodnie z układem do końca 2023 r.
4. W zakresie nieobjętym spłatą, o którym mowa w punkcie 1, zobowiązania dłużnika wobec wierzycieli z grupy 1 podlegają umorzeniu;
5. Odsetki oraz inne należności uboczne naliczone od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, tj. od dnia układowego – podlegają umorzeniu w całości;

Grupa II

1. Zaspokojenie wierzytelności głównej w wysokości 80 % (osiemdziesięciu procent);
2. Dłużnik spłaci wszystkie należności do końca 2026 r. w taki sposób, że co kwartał będzie przeznaczać kwotę 12 579,85 zł na solidarną spłatę wszystkich zobowiązań zaczynając od 01.01.2022 r., a kolejne raty płatne będą co kwartał do końca kolejno następujących kwartałach;
3. Co roku – dłużnik będzie płacił dodatkowo ratę balonową w wysokości:

2021 r. – 0,00 zł, 2022 r. – 50 319,40 zł, 2023 r. – 50 319,40 zł;

2024 r. – 50 319,40 zł, 2025 r. – 50 319,40 zł, 2026 r. – 50 319,48 zł, która przeznaczona będzie na szybszą spłatę wierzycieli danej grupy aż do wyczerpania zobowiązania, w kolejności grup: I, II, III, IV. Oznacza to, że dłużnicy grupy 2 zostaną zaspokojeni zgodnie z układem do końca 2024 r.;
4. W zakresie nieobjętym spłatą, o którym mowa w punkcie 1, zobowiązania dłużnika wobec wierzycieli z grupy 1 podlegają umorzeniu;

5. Odsetki oraz inne należności uboczne naliczone od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, tj. od dnia układowego – podlegają umorzeniu w całości;

Grupa III

1. Zaspokojenie wierzytelności głównej w wysokości 70 % (siedemdziesięciu procent),

2. Dłużnik spłaci wszystkie należności do końca 2026 r. w taki sposób, że co kwartał będzie przeznaczać kwotę 12 579,85 zł na solidarną spłatę wszystkich zobowiązań zaczynając od 01.01.2022 r., a kolejne raty płatne będą co kwartał do końca kolejno następujących kwartałach;

3. Co roku – dłużnik będzie płacił dodatkowo ratę balonową w wysokości:

2021 r. – 0,00 zł, 2022 r. – 50 319,40 zł, 2023 r. – 50 319,40 zł;

2024 r. – 50 319,40 zł, 2025 r. – 50 319,40 zł, 2026 r. – 50 319,48 zł, która przeznaczona będzie na szybszą spłatę wierzycieli danej grupy aż do wyczerpania zobowiązania, w kolejności grup: I, II, III, IV. Oznacza to, że dłużnicy grupy 1 zostaną zaspokojeni zgodnie z układem do końca 2025 r.;

4. W zakresie nieobjętym spłatą, o którym mowa w punkcie 1 zobowiązania dłużnika wobec wierzycieli z grupy 1 podlegają umorzeniu;

5. Odsetki oraz inne należności uboczne naliczone od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, tj. od dnia układowego – podlegają umorzeniu w całości;

Grupa IV

1. Zaspokojenie wierzytelności głównej w wysokości 100 % (stu procent);

2. Dłużnik spłaci wszystkie należności do końca 2026 r. w taki sposób, że co kwartał będzie przeznaczać kwotę 12 579,85 zł na solidarną spłatę wszystkich zobowiązań zaczynając od 01.01.2022 r., a kolejne raty płatne będą co kwartał do końca kolejno następujących kwartałach;

3. Co roku – dłużnik będzie płacił dodatkowo ratę balonową w wysokości:

2021 r. – 0,00 zł, 2022 r. – 50 319,40 zł, 2023 r. – 50 319,40 zł;

2024 r. – 50 319,40 zł, 2025 r. – 50 319,40 zł, 2026 r. – 50 319,48 zł, która przeznaczona będzie na szybszą spłatę wierzycieli danej grupy aż do wyczerpania zobowiązania, w kolejności grup: I, II, III, IV. Oznacza to, że dłużnicy grupy 1 zostaną zaspokojeni zgodnie z układem do końca 2023 r.;

4. W zakresie nieobjętym spłatą, o którym mowa w punkcie 1, zobowiązania dłużnika wobec wierzycieli z grupy 1 podlegają umorzeniu;

5. Odsetki oraz inne należności uboczne naliczone od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, tj. od dnia układowego – podlegają umorzeniu w całości

Ponadto, wskazano, iż podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (wersja przekształcona, Dziennik Urzędowy UE L Nr 141, s. 19 ze zm.), a wszczęte postępowanie ma charakter głównego postępowania w rozumieniu tego Rozporządzenia.

Sąd zważył, iż zachodzą podstawy do zatwierdzenia układu. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. 2020 poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom

dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 podmiot, do którego stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, który zawarł z doradcą restrukturyzacyjnym umowę, o której mowa w art. 210 tej ustawy, może obwieścić w Monitorze Sądowym i Gospodarczym o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu prowadzonego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne znajdujące zastosowanie do postępowania o zatwierdzenie układu ze zmianami wynikającymi z przepisów wskazanej ustawy. Natomiast zgodnie z treścią ust. 5 wskazanego przepisu obwieszczenie, o którym mowa w ust. 1, może być dokonane po przygotowaniu przez dłużnika propozycji układowych oraz spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych i przekazaniu ich nadzorcy układu. Sąd ten przywołał przepis art. 216 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, który stanowi, że nadzorca układu udziela wierzycielowi na jego żądanie informacji o sytuacji majątkowej dłużnika i możliwości wykonania układu w zakresie, który jest potrzebny do podjęcia racjonalnej ekonomicznie decyzji o głosowaniu za albo przeciw układowi. Wierzyciel może natomiast złożyć nadzorcy układu pisemne zastrzeżenia co do zgodności z prawem przebiegu samodzielnego zbierania głosów lub wskazania innych okoliczności, które mogą mieć wpływ na zatwierdzenie układu. Nadzorca układu dołącza zastrzeżenia wierzycieli do sprawozdania składanego do sądu wraz z wnioskiem o zatwierdzenie układu. Układ zostaje przyjęty, jeżeli wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom. Jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, układ zostaje przyjęty, jeżeli w każdej grupie wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli z tej grupy, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności, przysługujących głosującym wierzycielom z tej grupy. Układ zostaje także przyjęty, chociażby nie uzyskał wymaganej większości w niektórych z grup wierzycieli, jeżeli wierzyciele mający łącznie dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom głosowali za przyjęciem układu, a wierzyciele z grupy lub grup, które wypowiedziały się przeciw przyjęciu układu, zostaną zaspokojeni na podstawie układu w stopniu nie mniej korzystnym niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego (art. 119 ustawy Prawo restrukturyzacyjne). Zdaniem Sądu Rejonowego, z powyższych regulacji prawnych wynika, iż układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu stanowią propozycje układowe przedstawione przez dłużnika i zaakceptowane przez większość wierzycieli w akcie głosowania. Podkreślono, że Sąd upadłościowy nie ingeruje w treść propozycji układowych, może jedynie odmówić zatwierdzenia układu w przypadku stwierdzenia, że jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciwko układowi i zgłosili zastrzeżenia (art. 165 ustawy Prawo restrukturyzacyjne). Zróżnicowanie propozycji układowych jest możliwe poprzez utworzenie odrębnych kategorii interesów oraz przypisanie każdej z wyróżnionych kategorii do grupy wierzycieli. Sąd I instancji zaznaczył, iż w takiej sytuacji dochodzi do odrębnych głosowań w każdej z grup wierzycieli. Układ jest przyjęty w dwóch procedurach: zasadniczej oraz pomocniczej. Zasadnicza procedura sprowadza się do uzyskania większości osobowej (ponad połowa) oraz kapitałowej (co najmniej dwie trzecie) w każdej z wyróżnionych grup wierzycieli. Procedura pomocnicza jest stosowana tylko, gdy nie uda się osiągnąć większości w niektórych z grup wierzycieli. W takim przypadku należy zliczyć wszystkich wierzycieli głosujących za układem oraz reprezentowane przez nich wierzytelności. Układ zostanie przyjęty, jeżeli wierzyciele mający łącznie dwie trzecie sumy wierzytelności przypadających wierzycielom uprawnionym do głosowania nad układem głosowali za przyjęciem układu. Dodatkowo wierzyciele z grupy lub grup, które wypowiedziały się przeciw przyjęciu układu, muszą zostać zaspokojeni na podstawie układu w stopniu nie mniej korzystnym niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego. Przyjęcie układu stwierdza nadzorca układu. Stwierdzenie przyjęcia układu jest elementem pisemnego sprawozdania nadzorcy układu. (art. 217 ust. 4 ustawy Prawo restrukturyzacyjne). Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie dłużnik przedstawił propozycje układowe dokonując podziału wierzycieli na cztery grupy interesów według wysokości przysługujących im wierzytelności oraz istnienia zabezpieczenia rzeczowego. Wierzyciele zostali prawidłowo przypisani do właściwych dla nich grup. Dla każdej z grup dłużnik przedstawił odrębne propozycje układowe, różniące się przewidywanym stopniem zaspokojenia: grupa I – 90%, grupa II – 80%, grupa III – 70% i grupa IV – 100% należności głównych. Zdaniem Sądu I instancji, wyniki głosowania wierzycieli nad propozycjami układowymi dłużnika pozwoliły nadzorcy układu na stwierdzenie przyjęcia układu. W grupie I za układem wypowiedziało się 5 wierzycieli, reprezentujących wierzytelności objęte układem w kwocie 19.671,96 zł, co stanowiło 62,15% sumy wierzytelności głosujących wierzycieli w tej grupie. Przeciw układowi zagłosowało 2 wierzycieli reprezentujących wierzytelności objęte układem w kwocie 11.982,70 zł. W grupie II za układem wypowiedział się 1 wierzyciel, reprezentujący wierzytelności objęte układem w kwocie 40.594,66

zł, co stanowiło 54,90% sumy wierzytelności głosujących wierzycieli w tej grupie. Przeciw układowi zagłosowało 2 wierzycieli reprezentujących wierzytelności objęte układem w kwocie 33.347,43 zł. W grupie III za układem nie wypowiedział się żaden wierzyciel. Przeciw układowi zagłosował 1 wierzyciel reprezentujący wierzytelności objęte układem w kwocie 71.964,75zł. W grupie IV za układem wypowiedziało się 2 wierzycieli, reprezentujących wierzytelności objęte układem w kwocie 275.522,09 zł, co stanowiło 100% sumy wierzytelności głosujących wierzycieli w tej grupie. Ogólnie za układem wypowiedziało się 8 wierzycieli, reprezentujących wierzytelności objęte układem w kwocie 335.788,71 zł, co stanowiło 74,11% sumy wierzytelności głosujących wierzycieli. Jak wynika z symulacji stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, stanowiącej część planu restrukturyzacyjnego wierzyciele z grup od I do III, w których nie doszło do przyjęcia układowi, zostaliby zaspokojeni w postępowaniu upadłościowym w 61,61%, czyli w stopniu mniej korzystnym niż w przypadku przyjęcia układowi. Sąd Rejonowy zaznaczył, że pełnomocnik wierzyciela Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. wniósł o sporządzenie uzasadnienia postanowienia w części punktu I, to jest co do kryterium wyróżniającego kategorie interesów, kwot i terminów spłat. Jak już wyżej wskazano dokonanie podziału wierzycieli na grupy, wskazanie kwot i terminów spłat wierzycieli w postępowaniu układowym są elementami propozycji układowych dłużnika, nad którymi głosują wierzyciele. Nie podlegają one ingerencji Sądu upadłościowego, który bada jedynie czy wierzyciele zostali prawidłowo przypisani do właściwych dla nich grup, czy wyniki głosowania i ewentualne porównanie stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu układowym i upadłościowym pozwalają na zatwierdzenie układowi. Sąd nie stwierdził w niniejszym postępowaniu aby przyjęty układ naruszał prawo, bądź jego warunki były rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciwko układowi i zgłosili zastrzeżenia, co mogłoby stanowić podstawę odmowy zatwierdzenia układowi. Wobec powyższego na podstawie art. 119 ust. 3 ustawy Prawo restrukturyzacyjne w zw. z art. art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. 2020 poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układowi w związku z wystąpieniem (...)19, orzeczono jak w sentencji.

Zażalenie od powyższego postanowienia złożył wierzyciel Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W., który zaskarżył rozstrzygnięcie w całości punktu 1. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisu art. 165 ust. 2 ustawy Prawo restrukturyzacyjne oraz naruszenie art. 233 § 1k.p.c. w zw. z art. 209 ustawy Prawo restrukturyzacyjne poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowolną jego ocenę skutkującą zatwierdzeniem układowi wobec braku rozważenia i błędnego uznania, że warunki układowi nie są rażąco krzywdzące dla wierzyciela, który głosował przeciwko układowi, a także naruszenie przepisu art. 327 (1) k.p.c w zakresie prawidłowości uzasadnienia postanowienia.

Wskazując na powyższe wierzyciel ten wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i wydanie orzeczenia o odmowie zatwierdzenia układowi dłużnika z wierzycielami, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto, wniósł o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego.

Dłużnik oraz nadzorca układowi wnieśli o oddalenie zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wierzyciela nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego i jego ocenę prawną i przyjmuje je za własne, zaś zgodnie z treścią postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2013 r. (sygn. I CSK 156/13, opubl. LEX nr 1365587), sama wzmianka w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji o akceptacji ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji oraz o trafności i zgodności z prawem wydanego przez ten sąd orzeczenia wystarcza do wywiązania się z zawartego w art. 328 § 2 k.p.c. obowiązku wskazania podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Odwoławczego, za nietrafny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c., stanowi on wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami podjętymi przez Sąd I instancji. Zgodnie z treścią tego przepisu, Sąd ocenia

wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można skutecznie zarzucić Sądowi Rejonowemu, iż swoje ustalenia oparł na ocenie, która wymogów tych nie spełnia. Powyższy przepis w sposób bardzo ogólny określa reguły swobodnej oceny dowodów, pozostawiając tę ocenę własnemu przekonaniu sądu rozpoznającego daną sprawę. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że dokonując takiej oceny sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a także zasad doświadczenia życiowego. Ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Podkreślenia wymaga fakt, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (zob. wyrok SN z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98, LEX nr 50231). Skarżący powyższych okoliczności skutecznie nie wykazał.

Stosownie do treści art. 165 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Przepis ten nie znalazł zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem żadna z wymienionych przesłanych bezwzględnych nie zaktualizowała się. Sąd natomiast może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia (ust. 2 powyższego przepisu). Słusznie wskazuje się w literaturze, iż warunkami zastosowania tej ostatniej podstawy odmowy zatwierdzenia układu są: po pierwsze: głosowanie przez wierzyciela lub wierzycieli przeciwko układowi oraz po drugie: zgłoszenie przez nich zastrzeżeń z tym związanych. Podkreślić trzeba, iż zgłoszenie takich zastrzeżeń jest warunkiem koniecznym, by sąd mógł się wiążąc zajmując analizą skutków przyjętego układu. Dopiero zatem po spełnieniu dwóch wymogów formalnych (głosowanie przeciwko i zgłoszenie zastrzeżeń) sąd dokonuje oceny aspektu materialnego, tj. skutków układu przez pryzmat rażącego pokrzywdzenia danego wierzyciela (zob. A. Machowska (red.), Prawo restrukturyzacyjne i upadłościowe, opublikowano: WKP 2021; P. Filipiak (red.), A. Hrycaj (red.), Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, wyd. II, Opublikowano: LEX/el. 2020). Taka regulacja ma się przekładać na aktywność wierzycieli oraz możliwość ich reakcji w odniesieniu do ich indywidualnego interesu jedynie w przypadku, kiedy mają w tym interes prawny tj. gravamen (P. Filipiak (red.), A. Hrycaj (red.), Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, wyd. II, Opublikowano: LEX/el. 2020). W niniejszej sprawie skarżący głosował przeciw układowi (k. 152 akt), ale nie zgłosił zastrzeżeń. Nie została wypełniona zatem druga z przesłanek koniecznych, o których mowa w art. 165 ust. 2 ustawy Prawo restrukturyzacyjne.

Niezależnie od tego, należy zauważyć, iż powyższy przepis wskazuje na „rażące” pokrzywdzenie wierzycieli, zatem idzie o większe niż podstawowe naruszenie ich pozycji ekonomicznej. Ustawodawca dopuszcza wobec tego możliwość zatwierdzenia układu, który przewiduje warunki krzywdzące dla wierzycieli pod warunkiem, że nie są one rażąco krzywdzące dla wierzycieli (A. Hrycaj, Przegląd orzecznictwa w sprawach restrukturyzacyjnych i upadłościowych, Doradca Restrukturyzacyjny 2018/1/4-22). W doktrynie trafnie zaznaczono, iż ocena rażącego naruszenia interesu wierzyciela powinna być dokonywana z uwzględnieniem specyfiki postępowania restrukturyzacyjnego, czyli w szczególności z perspektywy art. 3 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, określającego jego cel, jakim jest uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika (zob. A. Machowska (red.), Prawo restrukturyzacyjne i upadłościowe, opublikowano: WKP 2021).

Z reguły przyjmuje się, że warunki układu są zbyt krzywdzące dla wierzycieli, gdy suma zaproponowana wierzycielom jest zbyt niska w stosunku do wartości majątku dłużnika bądź gdy termin zapłaty jest zbyt odległy czy też zaproponowana suma jest spłacana w zbyt niskich ratach. Słusznie wskazuje się, iż przy ocenie, czy warunki układu są zbyt krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciwko niemu, trzeba wziąć pod uwagę okoliczność, iż układ z

istoty rzeczy łączy się ze stratą dla wierzycieli. (zob. A. Hrycaj, Przegląd orzecznictwa w sprawach restrukturyzacyjnych i upadłościowych, Doradca Restrukturyzacyjny 2018/1/4-22).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, aby warunki układu były rażąco krzywdzące dla skarżącego, a odpowiadają one możliwościom finansowym dłużnika co do spłaty kredytu. Należy zauważyć, że zaspokojenie wierzytelności głównej przewidziano na poziomie 70% , odsetki od dnia układowego podlegają umorzeniu w całości. Wierzycielowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. przysługuje wierzytelność w kwocie 60.074,77 zł oraz odsetki na dzień 5 marca 2021r. w kwocie 11.889,98 zł, łącznie zatem 71.964,75 zł. Po redukcji o 30% należności głównej do zapłaty pozostanie - wraz z odsetkami na dzień 5 marca 2021r. - kwota 53.942,32 zł. Jak słusznie wyliczył dłużnik, zaspokojenie będzie miało miejsce łącznie na poziomie 74,96%, zaś w przypadku postępowania upadłościowego wierzyciele z grupy 3, w tym skarżący, zostaliby zaspokojeni w 61,61% czyli wariant ten byłby mniej korzystny. Zdaniem Sądu Odwoławczego, w przypadku przyjęcia propozycji układowych przedstawionych przez dłużnika i zaakceptowanych przez większość wierzycieli w akcie głosowania, nie można zatem przyjąć pokrzywdzenia wierzyciela, tym bardziej rażącego.

Stosownie do treści art. 16 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. z 2020r., poz. 1086), z dniem dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 1, do dnia umorzenia lub zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu, przepisy art. 252, art. 253 oraz art. 256 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne stosuje się odpowiednio; zezwolenia, o których mowa w art. 256 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, wydaje nadzorca układu. Z kolei w świetle art. 253 ust.1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego potrącenie wzajemnych wierzytelności między dłużnikiem i wierzycielem jest niedopuszczalne, jeżeli wierzyciel: 1) stał się dłużnikiem dłużnika po dniu otwarcia przyspieszonego postępowania układowego; 2) będąc dłużnikiem dłużnika, stał się po dniu otwarcia przyspieszonego postępowania układowego jego wierzycielem przez nabycie w drodze przelewu lub indosu wierzytelności powstałej przed dniem otwarcia przyspieszonego postępowania układowego. Dzień układowy określono na 4 maja 2021r., obwieszczenie o otwarciu uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego – postępowania o zatwierdzenie układu ukazało się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu 12 maja 2021r. Pismem z dnia 21 maja 2021r. dłużnik powiadomił wszystkich wierzycieli, w tym skarżącego, o dokonanych obwieszczeniach. Wobec powyższego, w ocenie Sądu II instancji, potrącenia dokonane przez skarżącego należy uznać za bezskuteczne w świetle art. 253 ust.1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne w zw. z art. 16 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r.

Odnośnie zarzutu naruszenia przepisu art. 327 (1) k.p.c w zakresie prawidłowości uzasadnienia postanowienia, należy wskazać, iż skarżący nie wskazał dokładnie, jakich uchybień w tym zakresie miał dopuścić się Sąd Rejonowy. Niemniej, zdaniem Sądu Odwoławczego, niezasadny jest zarzut naruszenia art. 327 (1) k.p.c. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, bowiem uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia art. 327 (1) § 1 i 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Zarzut naruszenia tego przepisu może okazać się usprawiedliwiony jedynie wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 grudnia 2017 roku, sygn. akt I ACa 707/17). W realiach niniejszej sprawy uzasadnienie Sądu Rejonowego odpowiada wymogom stawianym przez 327 (1) § 1 i 2 k.p.c., w szczególności zawiera analizę propozycji układowych, całego procesu poprzedzającego zatwierdzenie układu, wyjaśnione zostały także motywy zastosowania przez Sąd I Instancji art. 15 ust.1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. i art. 119 ust.3 ustawy Prawo restrukturyzacyjne. Skarżący nie wykazuje przy tym, jaki istotny wpływ na rozstrzygnięcie – co do meritum - mogłoby mieć wskazane przez niego uchybienie Sądu Rejonowego.

Reasumując, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Stąd też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ustawy Prawo restrukturyzacyjne zażalenie oddalił.

Artur Fornal Sylwia Durczak-Żochowska Marcin Winczewski